

ŐRZŐ

A POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozatának kiadványa

I. évfolyam 2. szám 2015. június

„Engem mindenki Szécsi úrnak szólított”

Búcsú Szécsi Istvántól, a hagyományörző tagozat alapító elnökétől

Szécsi István 2015. április 24-én lépett ki szeretett magyar népe szolgálatából.

Vélhetően már várta felmentését, mert a tehetetlen állapot, a betegágyhoz kötöttség nem volt az ő világa.

Élete 1937. március 6-án kezdődött Tarnaszentmiklóson. 1951 nyarán a család négy tagja Budapestre költözött, mint írja: „a Rákosi rendszer falu- és lélekromboló parasztpolitikája miatt”.

A kommunista politikával 1955-ben ütközött személyesen, amikor nem volt hajlandó az utolsó „békekölcsön” idején, havi fizetésének háromszorosát felajánlani a békeharc érdekében, amely harc nyomán kő-kövön nem marad – a korabeli mondás szerint. 1956-ban a munkahelyének munkástanácsa felkérésére megszervezte a fegyveres gyárórséget. Erre azért volt szükség, mert a Budapesti Rádiótechnikai Gyár termékei nagyon érdekelték a szovjet hadsereget.

A szabadságharc leverése után egyszer még sikerült megszöknie, majd bujkálni kényszerült, de 1958. január 8-án letartóztatták. „A népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló mozgalomban való tevékeny részvétel büntette és gyilkosság kísérletének büntette miatt” első fokon 10 évre, másodfokon 15 évre ítélték.

Az általános amnesztiával szabadult 1963. március 26-án. Ezután következhetett csak az élet felépítése sok munkával, családalapítással.

(Folytatás a 2. és 3. oldalon)

A Magyar Politikai Foglyok Szövetségébe 1989-ben, az alakulás évében lépett be. A XIV. kerületi szervezet elnökségével 1995-ben bízta meg a tagság. Ebbe a tisztségbe azután haláláig visszaválasztották.

A POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozatát Vasvári Vilmos akkori POFOSZ elnök felkérésére 2003. március 26-án alapította. A tagozat elnöki tisztét szintén haláláig viselte a tagság kívánsága szerint. A tagság ragaszkodását jelzi, hogy halálával „az örökös tiszteletbeli elnök” címmel értékelték munkáját, személyét.

Igazi vezető típus volt. Nem olyan, akit felülről kineveznek, hanem olyan, akit önként követnek az emberek.

Idéznék e helyen a Szécsi István életéről szóló emlékezése során 1992-ben felvett *Oral History* archívumból:

„Volt a gyárban egy nyugatnémet ún. pantográf (másoló) marógépünk. Rendkívül értelmes, ügyes gép volt. Közöltem a nagyfőnökséggel: ha ideadják a pantográfot, akkor maximum két hónapon belül a rám kiosztott szerszámot leteszem az asztalra.

Először rettentő nagy ellenállás volt, hogy ez a Szécsi már megint sztároskodni akar.

– Jól van, uraim, ha nem, hát akkor nem!

Sok problémám adódott ebből az „uramozásból”. Fel is hívtak a pártirodára, hogy ne használjam ezt a megszólítást, mert ez összeegyeztethetetlen a szocialista felfogással.

Mondtam a párttitkárnak, hogy magának lehet, nekem viszont a vizsgálati fogságom hónapjaiban nagyon erősen a fejembe verték – szó szerint –, hogy egy szemét, mocskos ellenforradalmár vagyok, nem egyenjogú állampolgár, s nekem mindenkit uraznom kell. Én ezt tudomásul vettem, nem is vagyok hajlandó rajta változtatni. Így alakult ki, hogy engem mindenki Szécsi úrnak szólított. Később elterjedt, hogy a kollégák is urazták egymást. A vezetőknek ez rettenetesen nem tetszett, de annál jobban terjedt.

Ilyen apró dolgokban fejeződött ki akkoriban a rendszerrel való szembenállás.”

Életútjáért, számos kitüntetés mellett, 2011-ben, az 1956-os Forradalom és szabadságharc 55. évfordulóján, Magyarország Köztársasági elnöke, Schmitt Pál nyújtotta át neki a MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ÉRDEMREND TISZTIKERESZTJE kitüntetését.

Az 1956-os Hagyományörzők alapító elnöke tehát most eltávozáson van, mely a Feltámadásig tart.

Azért azt sajnálom, hogy terveivel ellenkezően, nem maradt ideje az általa kiválasztott hagyományörző utódot – engem – mindenben eligazítania. De szándéká-

ban volt, módszeresen bele is kezdett, és ez az, ami az igazi vezető egyik fontos ismertetőjegye.

A hagyományörzők jelmondatával köszönök utánad: **„Nincsen olyasmi, hogy volt. Minden van.”**

Ámon Antal

• • • • •

Tizenkét év a hagyományörzők családjában

„Bennünk élsz tovább!”

Szécsi István 1956-os emlékeiről tart előadást Salgótarjában.

Ha tizenkét évvel ezelőtt a POFOSZ akkori vezérkara – Vasvári Vilmostal az élen – nem hoz meg egy fontos, mondhatni történelmi döntést a hagyományörző tagozat létrehozásáról, akkor most aligha írhatnék e szerintem nagyon fontos tájékoztató kiadványba. Persze fogalmazhatnék úgy is: ha Szécsi Pistát, a hagyományörzők néhai elnökét nem ismertem volna, akkor én sem lennék POFOSZ-tag, hagyományörző. S akkor most nem köszönhetném meg nyilvánosan is a meghívást.

Tizenkét éve tehát annak – s erre emlékezünk most –, hogy a POFOSZ országos elnöksége határozatot hozott az 1956-os hagyományörző tagozat létrehozásáról, amely lehetővé tette a tagságot olyanok számára is, mint jómagam. Akik sem személyükben, sem családi viszonylataikban nem voltak érintve közvetlenül az 1956-os forradalomban és szabadságharcban; akikre az alapszabály egyik mondata érvényes: „Hagyományörző tag az lehet, aki a szövetség céljaival egyetért, a kommunista diktatúrát elítéli, szolidáris a volt áldozatokkal szemben, kötelezi magát, hogy a múlt bűneinek feltárásában részt vesz.

S ezt a mondatot igen komolyan veszem. Nemcsak 2003 őszétől, amikor felvettek a Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetségébe, hanem már jóval korábról is. **1956 szerelmese lettem, voltam már akkor, amikor még csak suttogni lehetett róla**, vigyázva, ki előtt, mikor és hogyan teszi mindezt az ember. Tizenkét éves gyerekként egy nagyobbféle bányászközségben éltem, ahonnan meglehetősen sokan fakarusoztak (1) be Salgótarjánba az 1956. december 8-ai tüntetésre. A pufajkás-szovjet sortűznek több halálos áldozata is volt a falunkból. Volt alkalmam látni, többször is, a megszálló szovjet tankokat. Láttam, éreztem a környező valóságot. Hallgattuk a Szabad Európa rádiót és az Amerika Hangját. Lelkesültem a többi sráccal, hogy nem kell többé orosz nyelvet tanulni, lelkesültem a szüleimmel, közeli rokonaim többségével, hogy szabadok leszünk, és függetlenek, bár ez utóbbiakat talán még nem is értettem. Az eufória után aztán gyorsan következett a kijózanodás: győzött az erőszak, az iszonyatos túlerő – a nagyhatalmi politika. És feje tetejére állt a világ. Pontosabban: a feje tetejére állították, jól átgondoltan és tudatosan, azok, akik hasznot húztak a nép, a nemzet elárulásából, akik idegen érdekek érvényesítésének a bábjai, szekértolói lettek.

Ezt az állapotot, a kizökent időt – ahogyan Hamlet mondaná – a rendszerátnevezés, melyet általában rendszerváltásnak mondanak, toltá helyre. Persze érdekes helyreállítás ez – anélkül, hogy most ebbe mélyebben belemennék –, amikor még mindig az üldözött a kivételezett, az üldözött pedig csak maradékot kap, s nem egy esetben hallgatni kénytelen. Már nem is magát félti, hiszen idős, rokkant vagy beteg, hanem a leszármazottait, azok közül is elsősorban az unokáit. Akiket miatta, a múltja miatt még elgáncsolhatnak. Valóságos karkai félelem ez: egyszerre reális és irracionális.

Magam 1989 tavasza óta, amióta szűkebb pátriámban őszintén és szabadon lehet az 1956-os forradalomról és szabadságharcról beszélni, azóta írok és jelentetek meg visszaemlékezéseket, riportokat, s már három könyvet adtam ki a kommunizmus rémtetteinek témaköréből. Jól emlékszem egyik ismerősöm szavaira, a 90-es évek végéről. Akkor mondta, amikor tudomást szerzett legújabb '56-os írásterveimről. Így szólt hozzám: „Minek csinálod ezt? Azt akarod, hogy még jobban megutáljanak?!”... Mindenesetre én azóta is írok – vagy mondhatnám: hagyományt őrzök.

Belegondolva, nekem jót hozott a POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozat tíz évvel ezelőtti megalakulása. Egy szakközépiskolában tanítottam akkor, magyart és történelmet, felnőtteket is. Osztályfőnök voltam, és felnőtt osztályom mintegy fele hallgatóságával, tucatnyi emberrel, megalakítottuk a

(1) Az Ikarusz buszok fapados változata.

POFOSZ hagyományörző csoportot. Később aztán sikerült másokat is csatlakoztatni, miközben a régiek már a megfelelőbb munkájukat, a jobb megélhetésüket keresték odakint az életben. Feleséggel – aki fényképeken örökíti meg az eseményeket – máig foglalkozunk hagyományörzéssel és fiatalokkal. Előfordult, hogy három vidéki hagyományörző is nálunk aludt, hogy aztán másnap együtt utazhassunk fel Budapestre. Két autóval, saját költségen.

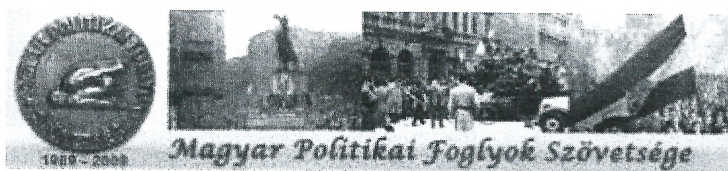
Salgótarjában – és ahogy ismerem, Mosonmagyaróvárott is – figyelemre méltó hagyományörző munka folyik. Sok idő kellene ahhoz, hogy sorra vegyem a tényeket, ezért nem is teszem, mindössze két eseményt említek ízelítőképpen. Az egyik 2008. szeptember végén történt: zuglói hagyományörzők jöttek el hozzánk egy nagy autóbusszal, Szécsi István, a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának elnöke vezetésével. Vendégeink előadásokat hallgattak a salgótarjáni sortúzról, jobbára szenttanúktól, majd megnézték a hugyagi pincemúzeumunkat, illetve Szécsény város Rákóczi- emlékeit. És büszkék vagyunk az 1956-os fórumunkra, azaz 2011. május 27-ére, amikor a megyeháza dísztermét zsúfolásig megtöltötték a középiskolások, akik elsősorban POFOSZ-tagjaink visszaemlékezéseit hallgatták meg, illetve egy hagyományörző diáktársunk előadását.

Aligha könyvelhetnénk el ezeket az eredményeket, ha nem vennénk komolyan 1956-ot, önmagunkat és a hagyományörzést; ha nem az összefogást és az együttműködést keresnénk, függetlenül attól, hogy ki milyen minőségben tagja a POFOSZ-nak, mondjuk rendes tag-e, vagy hagyományörző. Salgótarjában a hangsúlyt – amikor a kommunizmus áldozatairól beszélünk – 1956-ra és a középiskolás fiatalokra helyezzük, jobban mondva: a kettő találkoztatására. Mert a diákokkal való találkozásból mi is sokat merítünk, tanulunk. Reméljük, hogy ami elhangzik például a rendhagyó történelemórákon, abból meg is marad, illetve az hat, alakít. És ha majd eljön az idő, a lehetőség arra, hogy megírjuk a POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozat – meg a Nógrád megyei POFOSZ-szervezet – történetét, akkor majd részletesen számolhatunk be minden cselekedetünkről.

Végezetül már csak annyit: nagyon örülök, hogy a hagyományörzők tagja lehetek, és köszönöm azt a sok ismeretet, a rengeteg élményt, melyet közöttük forgolódva kaptam; köszönöm a barátokat és a melegszívű ismerősöket.

Sulyok László

POFOSZ 1956-os Hagyományörzők tagja Salgótarjából

Miért különleges a 25 éves POFOSZ?

A kommunizmust túléltük, a kommunistákat még nem

Több mint két évtizeddel ezelőtt egyedülálló, egyszersmind nagyra hivatott szervezetként alakult meg és működik ma is a Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetségébe (POFOSZ). Küldetése a kommunista diktatúra elnyomó rendszere által ejtett sebek begyógyítása, a demokrácia védelme és kiteljesedésének segítése, s a küzdelem azért, hogy a kommunisták uralma soha többé ne térhessék vissza.

A Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetségébe azok tömörülnek, akik nyíltan viselik azt a sorsot, amelyet a modern kor leggyilkosabb és legkárosabb világrendszere, a kommunizmus mért ki rájuk. E károk summáját még nem engedi összegezni a részleges és formális összeomlása óta elmúlt idő rövidsége. A károkozás ugyanis egyfelől még mindig folyik, másfelől a természeti környezetben okozott kár csak lassan gyógyul, ha egyáltalán (1).

A hatalomban lévő kommunisták eddig 140-nél is több millió életet oltotak ki erőszakosan, idő előtt (2). Ez azonban csak töredéke azok számának, akiket életben hagytak ugyan, de akiket e nemzetközi bünszövetkezet megnyomorított, megsanyargatott vagy életpályában eltérített a tervezett foglalkozástól vagy más jogos emberi vágyaktól. Közülük sokat lehetne még bevonni a POFOSZ munkájába. Valamint a meggyilkoltak és megsanyargatottak leszármazottaiából is, mivel tudjuk, hogy a kommunisták fő elméleti szempontja a származási alapon álló kirekesztés vagy megsemmisítés volt.

Páratlan hazugságtechnika

A POFOSZ, amíg kell, küzd a hatalombitorló hazugságok ellen. A kommunisták politikája sohasem az emberről szólt. Az úgynevezett baloldaliság, a társadalmi igazságosság és egyenlőség szlogenje csak a hatalom megragadásának volt az eszköze. Amint a hatalom kézben volt, megtartására már a csupasz terrort alkalmazták. Az igazi politikai célok elfedésére szolgált a kommunisták páratlan hazugságtechnikája. A hazugsággal szervesen összenőttek. Ezért nem tudtak teret nyerni például az angolszász világban, melynek kultúrája a

hazugságot a legnagyobb galádságok közé sorolja. Amikor kitört az 56-os forradalom, az angol követség egyik munkatársa ért ki Bécsbe elsőként a hírrrel. Az újságírók gyűrűjében feltették neki a kérdést: **Mondja meg, mitől tört ki oly hirtelen ez a felkelés? Azt válaszolta: Azért, mert elégük lett a hazugságokból.**

Láthatjuk még mindig, hogy a „volt kommunisták”, a volt KISZ- és pártapparátus ma is aktív tagjai szintén a hazugság és megtévesztés különböző formáival manipulálnak. Mivel ezt oly sokáig úzték sikerrel, mára annyira vérükké vált, mint Pavlov kutyáinak a nyáladzás.

A POFOSZ bajtársai a saját társadalmukat védték, nem a saját pecsenyéjüket süttgették, amikor összetűzésbe kerültek az elnyomókkal. Az emberiségellenes erőekkel, amelyek természetesen hatalmasabbak voltak náluk, de mégis ők temették el az elnyomókat, igaz, egyelőre csak félig. Ez annál inkább szenzációs, ha meggondoljuk, hogy **Hruscsov elvtárs 1956 novemberében, a magyar forradalom leverésének mámorában, azt mondta a Kremlben összehívott nyugati nagykövetteknek és újságíróknak: „El fogunk temetni benneteket!” (3)**

Túszul ejtett társadalom

A tudomány megállapította, hogy már a magasabb rendű állatok is, ha kibírhatatlan körülmények között találják magukat, akkor vagy felveszik a küzdelmet, vagy elmenekülnek. A bajtársak bizonyították, hogy nem alkusznak. Vagy küzdöttek, vagy menekültek, többségük mindkettőt tette. A sorrend nem számít, hiszen lehet úgy is küzdeni nemes céljaikért, hogy az a menekülés után következik be, a hadszíntérnek egy másik síkján. Az emigráció választásával csak a követendő taktika változik, a küzdés marad, híven Madách Istenéhez: „Mondottam: ember küzdj, és bízva bízzál!”

A POFOSZ tagjai nem szenvednek az úgynevezett Stockholm szindrómától, ami azt a jelenséget írja le, amikor a túsz egy idő után azonosul fogvatartói céljaival vagy érvrendszerével. A vasfüggöny, mint tudjuk, elsősorban nem az „osztrák imperialisták” vagy a NATO csapatainak elrettentésére szolgált, hanem a rab nemzet szabadulni vágyó fiainak és lányainak a visszatartására. Tehát az egész társadalom túsz volt. Még az alkalmankénti nyugati utazás engedélyezése is a túszul visszatartott családtagok rendszerén alapult.

A kommunizmus: hatalomtechnika, semmi más. E hatalomtechnika része az állandó hadiállapot is. Ha nincs esély nemzetközi hadviselésre, jó a saját társadalom elleni hadviselés is. Ha nincs esély páncélosok lánctalpainak csikorogtatására, akkor jó lesz a besúgóhadereg jelentéseinek gépelése okozta irodazaj is. Rá kell mutatni, hogy a kommunisták áldozatainak túlnyomó többsége a saját társadalom soraiból kerül ki, nem pedig egy idegen társadalom soraiból.

Aki nem küzdött a POFOSZ tagjaihoz hasonlóan, azt könnyen beszippanthatta a megalkuvás örvénye. Nem más, mint Haraszi Miklós írja le a szörnyű vádat, hogyha Szolzsényicin Magyarországon élt volna, idővel az Írószövetség elnökévé választották volna és akkor senki sem írta volna meg a *Gulág szigetcsoport*-ot. Illetve, ha valaki mégis, Szolzsényicin a kizárása mellett szavazott volna. (4)

Lassan gyógyuló sebek

A sok vita és érvelés, ami a POFOSZ-ban elhangzik, azt bizonyítja, hogy a nemzet maga a pezsgő pluralizmus. Persze nem a meddő és parttalan, hanem az építő és a sokszor humoros. Mindezt azzal a teherrel megtetézve, a testi és lelki sérüléssel képviseli, amit sok bajtársa hordani kényszerül. Mert sérülések, azok vannak. Nincs küzdelem sérülés nélkül. Sajnos, mivel a hazugság erői nem győztek még le teljesen, sérüléseik igen lassan gyógyulnak. De gyógyulnak, mert ma már beszélni lehet róluk. Vagy írni. **Arany Jánossal szólva: „Ha későn, ha csonkán, ha senkinek, de írd!”**

Közlendő és felelősség van bőven. El kell mondani honfitársainknak, hogy kommunistákra soha többet voksot ne adjanak, akármilyen reformáltak tüntetik is fel magukat. A rendszerváltoztatásnak axiómája lett az a szállóige: Kommunista kutyából nem lesz demokratikus szalonna. Ennek a mai magyarországi gazdasági és társadalmi válság a legfőbb bizonyítéka. Elképzelhetetlen nagy hiba volt a magyar választópolgárok részéről, hogy meggondolatlanság vagy trükközés áldozatául esve kommunistákra bízták a demokrácia és a piacgazdaság kiépítését. Ez pedig nem más, mint a marxista tanulmányainkból ismert antagonisztikus (kibékíthetetlen) ellentét.

A POFOSZ fő felelőssége a demokrácia védelme, kiteljesedésének elősegítése. Minden bajtárs tudja, egy jól működő demokrácia szolgálja a kisember, az átlagpolgár érdekeinek védelmét. Ahol a kormány felelős, a képviselők nem saját magukat, hanem a választóikat képviselik, a közszolgák jól szolgálnak. A jól szolgáló közszolgák elnöke pedig maga a miniszterelnök, akinek elsősorban felelőssége, hogy az egész rendszer jól működjék. (*minister*, eredetileg: szolga, mint ministráns. A latin *minus*-ból).

Végtelen tehát a tér, mely munkára hív. Egy biztos: a kommunizmust túléljük, a kommunistákat még nem. Mostantól ezen kell dolgozni, a korábbinál nagyobb erővel és okosabban. Ki kell használnunk a megnyíló lehetőséget. Amint egy lehetőség „ablaka” megnyílik, azon úgy kell belépni, ahogy azt 56-ban a magyar fiatalok a pártházba az ablakon át tették: minden érveléssel és tettekkészlettel „felfegyverkezve”.

A Magyar Politikai Foglyok Szövetségének huszonöt éves fennállása kötelez. Kötelez bennünket elhunyt bajtársak emléke, gyermekeink, unokáink fénylő szeme, kötelez bennünket árva hazánk helyzete, de a világban élő száz és százmillió szimpatizáns, közöttük a volt rab nemzetek emigránsai is, akik aggódó figyelemmel kísérték és kísérik antikommunista harcunkat és az ezzel járó küzdelmet.

Ámon Antal

- (1) Murray Feshbach és Alfred Friendly, *Ecocidium a Szovjetúnióban*, az emberi egészség és természet ostrom alatt, 1992, Basic Books
- (2) Ámon Antal, *A kommunista hierarchiák, mint a szervezett bűnözés hálózatai*, *Kapu*, 2000/9, 13-17 old.
- (3) „We will bury you!” formában szállóige az angolnyelvű irodalomban.
- (4) Miklós Haraszti, *The Velvet Prison (A bársonyos börtön)*, 1987, Basic Books, 156. old.

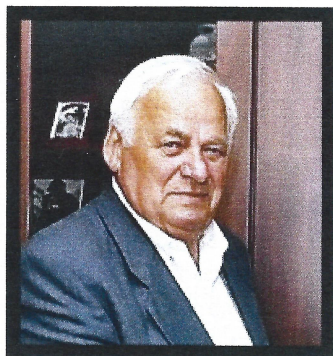
Az első 25 év elnökei

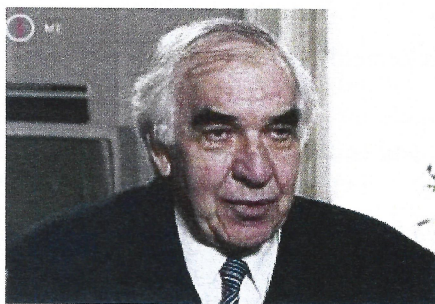
Fónay Jenő 1989—2000

Vasvári Vilmos 2000—2006

Mádi Jenő 2006—2012

Dégi András 2012—2015

Theodore Dalrymple

A kommunista hazugságtechnika gépezete

A kommunizmus hazug rendszerét a félrevezető, megalázó, s az emberi kapcsolatokat és értékeket kiforgató kíméletlen propagandagépezet működtette. Alábbi írásunkban szemelvényeket közlünk a kommunista hazugságtechnika alkalmazásáról.

„A kommunista társadalmak tanulmányozása során arra a következtetésre jutottam, hogy a **kommunista propaganda célja nem a tájékoztatás vagy a meggyőzés volt, hanem a megalázás.** Ezért minél kevésbé felelt meg a valóságnak, annál jobb volt.

Amikor az embereket arra kényszerítik, hogy csendben elviseljék a legnyilvánvalóbb hazugságokat, vagy ami rosszabb, hogy maguk is a hazugságok ismétlésére vannak kényszerítve, akkor egyszer és mindenkorra elveszítik érzéküket a becsületességhez.

A nyilvánvaló hazugságok jóváhagyása arra vezet, hogy az ember maga is a gonosz részévé válik. Az ember bármivel szemben való ellenállása ezáltal gyengül, sőt tönkremegy. Egy társadalmat, mely becsületileg kiherélt hazugokból áll, könnyű irányítani.”

(Theodore Dalrymple, pszichiáter, író, gondolkodó, FrontPageMagazine.com | 2005. augusztus 31.)

---- o ----

„Az igazság kimondása nem más, mint burzsoá előítélet. A félrevezetés, ellenben, gyakran igazolható a céljával.”

(Lenin emlékeztetőjében a szovjet külügyi komisszár, Csicserin számára, 1921)

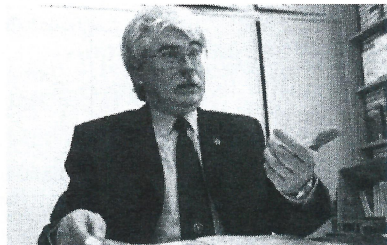
---- o ----

A kommunista műperek, angolul 'show trials', magyarul koncepciós perek lényegéről:

„Az öskeresztény mártírok nem tagadták meg hitüket és őket az ellenségeik kínozták, nem a keresztény társaik. Ezzel szemben a moszkvai műperek célja pontosan az volt, hogy bemutassák amint a vádlottak csoportja engedelmesen ismétli a hazugságokat, amelyeket a kínzóik találtak ki számukra.”

(Walter Laqueur: Stalin, the Glasnost revelations (Sztálin a glasznosztj kinyilvánítások tükrében), 1990, 26.old.)

---- 0 ----

Szakály Sándor

(Szakály Sándor: Egy sztálini parancs – kommentár nélkül, Szivárvány magazin, Chicago, 1997/3.)

A kép forrása: tortenelemportal.hu

Egy idegen hadsereg egyenruhájának viselése a nemzetközi hadijog súlyos megsértése és galád félrevezetés, amit a leninista tanok nemhogy megengednek, de tanácsolnak. Ennek történelmi példája és alkalmazása **Sztálin 1941. november 17-ei, 0428 számú parancsa.**

„A Legfelsőbb Főparancsnok megparancsolja:

1. Minden település, amelyekben német csapatok tartózkodnak, a főarcvonaltól 40-60 km mélységben és az utaktól 20-30 kilométerre, jobbra és balra rombolandók és felgyújtandók. A megadott rádiuszban a megsemmisítéshez a légierők bevonandók, a tüzérségi- és gránátvető tüzet szélesesen alkalmazni, ugyanígy be kell vetni a felderítés különítményeit, a sífutókat és a partizán csoportokat, amelyek benzines palackokkal vannak felszerelve.

2. A vadászkülönítmények túlnyomórészt a német hadseregtől zsákmányolt egyenruhákba legyenek öltöztetve, és így hajtsák végre a megsemmisítő akcióikat. Ez szítja a fasiszta megszállók elleni gyűlöletet, és megkönnyíti a fasiszták mögötti területeken a partizánok toborzását. Ügyelni kell arra, hogy túlélők maradjanak vissza, akik a németek rémtetteiről tudósítani tudnak.

Ebből a célból minden ezredben 20-30 fős vadászkülönítményt kell létrehozni, abból a célból, hogy a robbantásokat és a gyújtogatásokat (lángba borításokat) a településeken végrehajtsák. A települések megsemmisítésére, ezen akciók végrehajtásához bátor embereket kell kiválasztani. Különösen azokat, akik az ellenség egyenruhájában a német vonalak mögött településeket semmisítenek meg, kitüntetésekre kell előterjeszteni. A lakosság körében elterjesztendő, hogy a falvakat és településeket a németek azért gyújtották fel, hogy a partizánokat büntessék.”

A szemelvényeket válogatta:

Ámon Antal

Háború és béke – sztálini optikával

Alábbi írásunkban Sztálin 1939. augusztus 19-én (négy nappal a Molotov-Ribbentrop paktum aláírása előtt) elmondott beszédét adjuk közre, amely a Politbüro (bolsevik hatalmi szerv) és a Komintern vezetői előtt hangzott el. Mint ismeretes, a német–szovjet megnemtámadási szerződéshez csatolt titkos záradékban Európa keleti térségeinek érdekszférákra történő felosztásáról állapodtak meg.

„A háború vagy béke kérdése számunkra kritikus fázisba ér. Ha Franciaországgal és Nagy-Britanniával kölcsönös segítségnyújtási szerződést kötünk, Németország lemond Lengyelországról és „modus vivendit” fog keresni a nyugati hatalmakkal. A háború elhárul, de a továbbiakban az események a Szovjetunió számára veszélyes fordulatot vehetnek. Ha elfogadjuk Németország ajánlatát, hogy megnemtámadási egyezményt kössünk vele, Németország természetesen megtámadja Lengyelországot és Franciaország, valamint Anglia beavatkozása e háborúba elkerülhetetlenné

válík. Nyugat-Európában mindez komoly elégedetlenséget és forrongást vált majd ki. E feltételek mellett nagy esélyünk lesz arra, hogy kívül maradjunk a konfliktuson és bízhatunk előnyös hadba lépésünkben.

Az utóbbi húsz év tapasztalata azt mutatja, hogy Európában egy kommunista mozgalom békeidőben nem képes akkora erővel rendelkezni, hogy ott a bolsevik párt hatalomra juthatna. E párt diktatúrája csak egy nagy háború eredményeként lehetséges. Választani fogunk és választásunk kézenfekvő. El kell fogadnunk a német ajánlatot és udvariasan vissza kell küldenünk az angol-francia küldöttséget. Közvetlen hasznunk, amelyre szert teszünk, Lengyelország megsemmisítése lesz – egészen Varsó előteréig, beleértve az ukrán Galíciát.

Németország teljes cselekvési szabadságot biztosít számunkra a balti országokban és nem ellenzi, hogy Besszarábia visszatérjen a Szovjetunióba. Kész arra, hogy befolyási övezetünkbe engedje Romániát, Bulgáriát és Magyarországot. Nyitva marad Jugoszlávia kérdése...

Egyidejűleg tisztában kell lennünk a Németország vereségéből vagy győzelméből adódó következményekkel is. Amennyiben vereséget szenved, Németország szovjetizálása elkerülhetetlen és kommunista kormányt alakítanak. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a szovjetizált Németország nagy veszélybe kerül, ha ez a szovjetizáció Németországnak egy gyors lefolyású háborúban elszenvedett veresége következményeként zajlik le. Anglia és Franciaország még elég erős lesz,

hogyan fogja elfoglalni és megsemmisíti szovjet Németországot. Mi pedig nem leszünk abban a helyzetben, hogy németországi bolsevik elvtársaink segítségére siessünk.

Ezért a feladatunk az, hogy Németország minél hosszabb háborúba bonyolódjon azzal a céllal, hogy Anglia és Franciaország oly mértékben fáradjon el és merüljön ki, hogy ne legyen abban az állapotban, hogy a szovjetizált Németországot megsemmisítse. Semlegességünkhöz ragaszkodva és várva a megfelelő pillanatra, a Szovjetunió a jelenlegi Németországnak fog segítséget nyújtani, ellátja nyersanyagokkal és élelmiszerrel. Magától értetődik ugyanakkor, hogy segítségnyújtásunk nem haladhat meg egy bizonyos mértéket, nehogy aláássuk saját gazdaságunkat és meggyengítsük hadseregünk erejét.

Egyidejűleg, különösen az angol-francia blokkban, főként Franciaországban, aktív kommunista propagandát kell folytatnunk. Készen kell állnunk arra, hogy ebben az országban háborús időben a pártnak fel kell hagynia a legális tevékenységgel és illegálisba kell vonulnia. Tisztában vagyunk vele, hogy ez a munka sok áldozatot követel majd, de francia elvtársaink nem fognak habozni. Feladatuk elsősorban a hadsereg és a rendőrség bomlasztása és demoralizálása. Ha ezt az előkészítő munkát a megfelelő módon teljesítik, szovjet Németország biztonsága garantált lesz, ami majd Franciaország szovjetizálását is elősegíti.

E tervek megvalósításához nélkülözhetetlen, hogy a háború minél hosszabb ideig elhúzódjon, s ezért kell erre összpontosítanunk minden erőnket, amellyel Nyugat-Európában és a Balkánon rendelkezünk.

Nézzük most a második feltételezést, vagyis Németország győzelmét. Vannak, akik úgy gondolják, hogy e lehetőség komoly veszély a számunkra. Bár van igazság ebben az állításban, de hiba lenne azt gondolni, hogy ez a veszély olyan közeli és olyan óriási lesz, ahogyan azt egyesek képzelik. Ha Németország győzelmet arat, túlságosan kimerülten kerül ki a háborúból ahhoz, hogy fegyveres konfliktust kezdeményezzen a Szovjetunióval, legalábbis tíz éven belül.

Németország alapvető gondja az lesz, hogy szemmel tartsa a legyőzött Angliát és Franciaországot azzal a céllal, hogy megakadályozza magukra találásukat. Másrészt a győztes Németország óriási területekkel fog rendelkezni és hosszú évtizedeken keresztül „ezek kiaknázása” és a német rend ottani bevezetése köti majd le. Nyilvánvaló, hogy Németország másutt lesz rendkívüli mértékben lekötve ahhoz, semhogy ellenünk forduljon. Van még egy dolog, ami majd fokozott biztonságunkat szolgálja. A legyőzött Franciaországban az FKP mindig nagyon erős lesz. A kommunista forradalom elkerülhetetlenül kitör és ezt a helyzetet majd ki tudjuk használni arra, hogy Franciaország segítségére siessünk és szövetségesünké tegyük. Később az összes nép, amely a győzelmes Németország „védelme” alá

Az evangélikus pap, Wurmbrand, 92 éves korában, 2001. február 17-én halt meg. Bukarestben született 1909-ben, zsidó családban. 1936-ban vette feleségül a szintén zsidó Sabina Ostert, akivel együtt vették fel az evangélikus hitet Isaac Feinstein hatására, aki 1941-ben a Iasi pogrom áldozata lett. A pogromot a város szovjetek általi bombázása váltotta ki.

A kommunisták Wurmbrand tiszteletet 1948-ban, feleségét három évvel később tartóztatták le. Sabinát kényszermunkára fogták. Dolgozott a hírhedt Duna-deltában is, ahol az elégtelen táplálék miatt éhségét füvel kellett csillapítania. 1954-es szabadulása után azt követelték tőle, hogy váljon el férjétől. Mivel erre nem volt hajlandó, munkalehetőséget sem kapott (a teljes foglalkoztatottság kommunista paradicsomában). A román politikai rendőrség erre taktikát változtatott. Azt közölték a feleséggel, hogy Wurmbrand meghalt. De Sabina nem hitte el. Még akkor sem hitte ezt el, amikor idegenek keresték fel azzal, hogy együtt ültek a férjével és jelen voltak a temetésénél.

A tiszteletes hollétéről évekig senki sem tudott a környezetéből, mígnem egy orvos hittársa munkát vállalt a román politikai rendőrségnél, remélve, hogy így valahogy nyomára bukkan. Az orvosról barátai, ismerősei természetesen azt hitték, hogy behódolt a rendszernek és undorodva vagy rémülten kerülni kezdték. Erről mondta később, hogy a pribékek egyenruhájának viselése sokkal nagyobb áldozat Krisztusért mint a börtönruha viselése. (2)

Wurmbrand összesen 14 évet töltött a kommunisták börtöneiben, ebből három évet magánzárkában. A teljes magány elviselését több, mint 300 szentbeszéd megfogalmazásával és megtanulásával segítette. (3)

Világhírré akkor tett szert, amikor 1964-ben norvég keresztények 10 ezer dollár váltságdíjat fizettek a román kormánynak szabadulásáért.

1966-ban újabb szenzációt keltett, amikor Washingtonban az Amerikai Szenátus Belbiztonsági Albizottsága előtt vallomást téve derékig meztelenre vetkőzött, hogy megmutassa a testét elborító 18 mély sebhelyet, mint a kommunisták kínzó-képességének bizonyítékait.

Richard Wurmbrand üzenete a világnak tömör és világos: „**A kommunizmus az emberiség legnagyobb bűntette.**” (4)

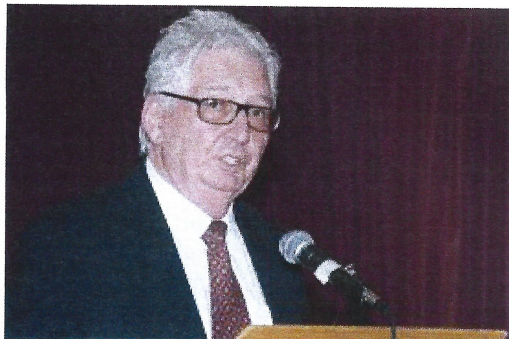
Ámon Antal

(1) Crossway Books, 1986, 63.old.

(2) Idézi Wurmbrand: Tortured for Christ című könyvében, Spire Books, 1969, 33.old.

(3) Ezekből 22-t publikált 1969-ben, Sermons in Solitary Confinement címmel.

(4) Idézi a The Age című napilap nekrológiájában, Melbourne, 2001. március 1.

Országkép a nagyvilágban

A Föld minden táján élnek 56-osok

A világ minden táján találkozni olyan magyarokkal, akik részesei voltak az 1956-os forradalomnak és szabadságharcnak – mondta Dr. Pordány László, Magyarország volt kanadai nagykövete a hagyományörzők április elseji találkozásán. A diplomata úgy véli: ezek a magyarok – bármilyen messze is kerültek szülőföldjüktől – egy életen át őrzik e jeles történelmi esemény felemelő emlékét.

Pordány László – aki „Nagykövetségem történeteiből” címmel tartott előadást a hagyományörzőknek – kérdésünkre kifejtette: Magyarország képe változó a nagyvilágban. Volt olyan állomáshelye, ahol semmit sem tudtak hazánkról, másutt hallottak róla, de nem tudták volna elhelyezni a térképen, megint másutt csupán egy-egy hírességünk nevének felsorolásáig jutottak el. A diplomácia egyik kitüntetett feladata tehát az országimázs erősítése, s mindazon hiteles információk közzététele, amelyek reális, valóság-hű képet sugallnak hazánkról. Mindez azonban – különösen jelenleg, amikor a kormány következetesen munkálkodik a számos érdeket sértő, új szellemben megfogalmazott nemzetstratégiája és a hagyományos modelltől eltérő gazdaságpolitikája megvalósításán – igen nagy erőfeszítéseket igényel. A diplomácia azonban – sajátos eszközeivel – „az ellenszélben” is sokat tehet az igaztalan kritikák elhárításáért.

A nagyvilágban élő 56-osok azonban mindig hidat képeznek az anyaország felé. Az Ausztráliában, a Kanadában vagy a világ más tájain élő magyarok ottani élete és gondolkodása arról tesz bizonyosságot, hogy elszakíthatatlan lelki kötelékek kapcsolják őket szülőföldjükhöz, Magyarországhoz.

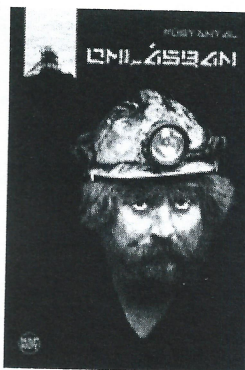
Vasvári Éva

Kitörölhetetlen nyomokat hagyott 1956

Az 1956-os forradalom és az azt követő évek történéseinek személyes megidézése s egy jövőre felállítandó Nemzetőr Emlékmű előkészületeinek ismeretése szerepelt témaként a hagyományörzők május 6-án megrendezett összejövetelén.

Oral history – elbeszélt történelem

Omlásban – ez a címe a salgótarjáni születésű **Prof. Dr. Füst Antal** bányamérnök helytörténész könyvének, aki ezzel a címmel tartott előadást a hagyományörzőknek is. A címválasztás találóan utal a bánya sajátos világára, ugyanakkor a Kádár-rendszer bosszúszomjas, majd engedményeiben is emberidegen diktatúrájára. Füst Antal 1956-ot és a salgótarjáni véres sortüzet diákként, az utána következő éveket pedig bányamérnökként élte át – személyes tapasztalatokat szerezve a forradalom nagyszerűségéről és a kommunista rendszer lelketlen mechanizmusáról. S hogy ennyi év elteltével, az események és emlékek letisztulása után mit jelent Füst Antalnak 1956? Válasza akár sokak válasza is lehet: **„1956 azt az időszakot jelenti, amikor szabad volt magyarnak lenni”.**

Az Omlásban című könyve a Hagyományörzők könyvtárában megtalálható, ki-kölcsönözhető. Történelmi regényeit – A hazatérés legendája, Koronás hegyek, Zagyvafő, Karancs, Baglyaskő regéje, A föld ölében, Buják, Szentkút, Sámsonvár legendája, Szanda várának legendája, Pécskő, Salgó – is bátran ajánljuk.

Készül a Nemzetőr Emlékmű

Szelepcsényi Sándor, a Rákoskerti Polgári Kör, valamint a Nemzetőr Emlékmű szervezőbizottságának elnöke a jövőre, a forradalom hatvanadik évfordulója alkalmából felállítandó alkotás előkészületeiről számolt be. A rákosmenti Kucorgó térre tervezett szobor alkotója Simorka Sándor szobrászművész nyílt pályázaton nyerte el a megbízást; a talappal együtt 3,5 méteres emberalakos szobor sőtői fehér mészkőből készül, összköltsége 7,5 millió forint lesz. A kivitelezés forrását pályázatok révén és közadakozásból kívánják előteremteni. Jelenleg 1,7 millió forint áll rendelkezésre, eddig ötvennyolcan adakoztak, köztük ötvenhét magánszemély.

Vasvári Éva

FELHÍVÁS

Legyen emlékműve az 1956-os Nemzetőrségnek!

A Rákosmenti 56-os Alapítvány és a Rákoskerti Polgári Kör tagsága úgy döntött, hogy pótolva az elmúlt több mint fél évszázad mulasztását, **az országban egyedülálló módon és először** Budapesten, a XVII. kerületben lévő Kucorgó téren az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulójára a Nemzetőrség hősiek helytállásának emléke előtt tisztelgő köztéri alkotást kíván elhelyezni.

Ahhoz, hogy az emlékmű megvalósulhasson, az Önök anyagi támogatására is számítunk.

A Rákosmenti 56-os Alapítvány és a Rákoskerti Polgári Kör felkéri azokat a jogi személyeket és magánszemélyeket, akik a fenti cél megvalósítását támogatni szeretnék, hogy adományaikat utalják át a **Rákoskerti Polgári Kör** a 12011739-00157999-00200004 számú bankszámlájára, **Adomány az 1956-os Nemzetőr emlékműre** megjelöléssel, Postai készpénz átutalási megbízással (postai csekk) is lehet a fenti számlára adakozni.

A 100.000 forintot meghaladó összeget adományozók nevét a talapzatba épített táblán megörökítjük!

Köszönettel:

Szelepcsényi Sándor
a Rákosmenti 56-os Alapítvány titkára és
a Rákoskerti Polgári Kör elnöke
Tel: 06-20-944-2567

A MAGYAR POLITIKAI FOGLYOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE
1956-os HAGYOMÁNYŐRZŐI ÉS AZ 1956 ÖRÖKSÉGE ALAPÍTVÁNY

2015-ben

Irodalmi, történelmi pályázatot hirdetnek magyarországi és határon túli diákok részére 25 éves korig két kategóriában

I. Téma: Velünk élő forradalom

- *Készíts interjút egy, az 1956-os forradalom és a szabadságharc eseményeit, dicső napjait, leverését megélt személlyel.*
- *Kérdezd meg az emlékeiről, a forradalom és a szabadságharc – az illető számára – legmeghatározóbb pillanatairól.*
- *Faggasd arról, mai életében mit jelent 1956 emléke.*

A megkérdezett személy lehet rokonod, ismerősöd, szűkebb és tágabb környezeted olyan személyisége, akinek koránál fogva emlékei vannak 1956-ról. A megszólaló lehet olyan civil személy, aki aktívan – forradalmárként – nem vett részt az eseményekben, ám kitörhetetlenül benne élnek 1956 napjai.

Az interjú párbeszédés forma, konkrét kérdésekre adott konkrét válaszokat tartalmazó dolgozat. Terjedelme: 5-10 oldal.

II. Téma: Fájdalmas ébredés – Élet a levert szabadságharc után

- *Írj egy novellát, esszét, mesét vagy verset arról, hogy milyennek gondolod a forradalom és a szabadságharc leverését követő mindennapok életerzését.*
- *Képzeld magad az akkor élő emberek helyébe, akiknek a veszített ügy után is újra kell kezdeni mindennapjaikat. Vajon mit éreztek, mit élhettek át, miként néztek a jövőbe?*
- *Versben vagy fikciós történetben érzékeltesd azt az emberi drámát, amelyet 1956 után átélt az akkori generáció.*

Prózai munka esetében a terjedelem: 3 -10 oldal. Vers esetében terjedelmi korlát nincs.

D I J A Z Á S

I. díj: 40.000,- Ft

II. díj: 30.000,- Ft

III. díj: 20.000,- Ft

Beadási határidő: 2015. szeptember 21. hétfő

A pályázat további részleteiről – a dolgozatok beadásának határidejéről, az eredményhirdetés pontos dátumáról, a pályázati nyereményekről – a közeljövőben a POFOSz Hagyományörzőinek és az 1956 Öröksége Alapítvány honlapján - <http://www.pofosz.inf.hu/> - lehet bővebben tájékozódni.

A sikeres érvelés taktikája

A kevesebb többet jelent a kommunikációban

A motivált, gondolkodó, tenni akaró ember – aki társas lény is – gyakran kerülhet olyan helyzetbe, hogy érvelnie kell igaza mellett. Ha úgy tetszik: meg kell védenie értékrendjét, vagy kritizálnia kell a számára elfogadhatatlan megnyilvánulásokat. Alábbi írásunkban az érvelés folyamatát és taktikáját adjuk közre, hiszen a hagyományörzőknek gyakorta kell kiállniuk álláspontjuk mellett.

Az alábbiakban megpróbálok néhány irányelvet bemutatni, amelyek segítségével hatásosabban képviselhetjük álláspontunkat azokban a kérdésekben, amelyek megérdemlik, hogy véleményt ne csak alkossunk, hanem kifejezzünk is rólok.

1. A felvezetésben máris érzékeltettem, hogy **válasszuk meg jól mikor, mi-ben érdemes véleményt kifejezni**, mert ennek helyes eldöntése elsődleges fontosságú ahhoz, hogy álláspontunkat sikeresen képviseljük.

2. Csak akkor bocsátkozzunk vitába, ha meg vagyunk győződve arról, hogy elég jól ismerjük a témát ahhoz, hogy megfelelően tudjunk érvelni álláspontunk mellett. Azokban a témákban, amelyek közel állnak szívünkhöz képez-zük magunkat, hogy „tárgyalóképesek” lehessünk. **Amikor érvelünk, lát-szódnia kell annak, hogy nagy tartalékaink vannak, olyan többlettudással rendelkezünk, amely előhívható, ha szükséges**, de amit nem szabad fölösle-gesen előhívni, mert az érvzsúfolás azzal a veszéllyel jár, hogy túlterheljük vitapartnerünket, ami bezáródását válthatja ki. A falnak, meg nem akarhatunk beszélni.

3. Ne csak a témát ismerjük, hanem önmagunkat is. Ismernünk kell képessé-geinket, azt, hogy kezelni tudjuk-e a vitahelyzettel járó stresszt. Mennyire va-gyunk képesek uralkodni magunkon, ha kell, és vannak-e eszközeink a konf-likthusok kezelésére. Legyünk tisztában vérmeársékletünkkel mielőtt „csinbe” mennénk. **Ha elveszítjük józanságunkat, pont annak az értékrendnek ár-tunk, amelyet megpróbálnánk védeni.**

4. Fontos, hogy „ellenfelünknel”, vitapartnerünknel is ismerjük lényegében ugyanazokat a személyiségjegyeket, képességeket, amelyeket magunknál is ismernünk kell: vérmeárséklet, felkészültség, hozzáállás a kérdéshez, témaisme-ret. **Ha a helyzet olyan, hogy van időnk felkészülni, akkor ellenfelünk-ből is fel kell készülni. Ismerjük meg előre álláspontját.**

5. Nem szabad célul kitűzni azt, hogy vitapartnerünket akkor és ott meggyöz-zük. Ez csak azon ritka alkalmakkor következhet be, amikor ellenfelünk már tőlünk függetlenül közel áll ahhoz, hogy elhagyja korábbi álláspontját és már csak megerősítésre vár különböző irányokból, így esetleg felölünk is, az

„átálláshoz”.

6. Továbbfejlesztve az előbbit, mondhatjuk, hogy **nem szabad abba a csapdába esni, hogy egy vitát mindenáron meg akarjunk nyerni.**

7. **Amikor érvelünk, akkor nem csatázunk, hanem tanítunk.** Ezért kezdeményezzük a kérdés meghatározását. Tisztázzuk és szögezzük le, hogy mi a probléma, mi a vita tárgya. Értekezlet esetében: mi a napirendi pont.

8. Sokszor mondják angol nyelvterületen, hogy nem érdemes „*preaching to the converted*”, azaz prédikálni a már meggyőzötteknek. Pont ellenkezőleg. Fogadjuk el, hogy szellemi testvérünktől is tudunk tanulni, sőt legjobban tőlük tudunk tanulni ahhoz, hogy holnap már az ő érvrendszerüket is használni tudjuk, ha kell.

9. **Tartózkodni kell attól, hogy vitapartnerünk érvei helyett a motivációjával, elfogultságával foglalkozzunk.** Az, hogy mi mozgatja ellenfelünket, az mellékes akkor, amikor az érveit kell lerombolnunk. Valakinek az indítékai elmagyarázhatják álláspontjának hibáit, hamis mivoltát, érvénytelenségét, de nem bizonyítják azokat. Ha az elfogultság kérdésével egyáltalán foglalkozni akarunk – amit lehet, sőt néha kell –, tegyük ezt a vita végén magyarázólag, miután a téma tényeit megállapítottuk és a hibás gondolkodásra rávilágítottunk.

10. Ha érveinket hírességektől, szakemberektől származó idézetekkel kívánjuk alátámasztani, ügyeljünk arra, hogy lehetőleg ne a saját táborunkba tartozó autoritásokat válasszunk, hanem olyanokat, akik elfogultsági szempontból megtámadhatatlannak, sőt lehetőleg a vitapartnerünk eszmetársi köréhez tartoznak. Ha találunk ilyen idézeteket, akkor azzal főleg az el nem kötelezett hallgatóságunkra tehetünk nagy benyomást.

11. Ezzel elérkeztünk azoknak a helyzeteknek a figyelembevételéhez, amikor vitánk nem szükkörben, hanem hallgatóság előtt zajlik. **Egy tömegben az el nem kötelezettek képviselik a legnagyobb hányadot.** Az ő számukra más taktikai eszközök használata szolgál sikerrel, mint a négy szemközt vagy szűk (szak)értelmiségi körben megejtett eszmecsere. Az átlagos hallgatóság számára a legjobb úgy bemutatkozni, hogy a méltányosságot, a józan paraszti észjárást és a megértő általános műveltséget képviseljük, ellentétben az egyéb vitahelyzetekben alkalmazható okossági fölényvel, eredetiséggel, harccossággal, iróniával. Ez nem jelenti azt, hogy le kell butítani magunkat, hanem azt, hogy **erkölcsi és intellektuális komolysággal közeleltünk hallgatóságunkhoz.**

12. A fentiek egy folyamánya az, hogy **vegyük figyelembe hallgatóságunk sokszínűségét.** El kell döntenünk ilyenkor, hogy a széles tömegekhez beszélünk, vagy élesen összpontosítunk egy célcsoportra, amivel elidegeníthetjük azokat, akik nem tartoznak oda. Ilyen döntés eredménye például, hogy mennyire használunk szakzsargont. A legjobb megközelítés az, hogy először széles ecsetvonásokkal

próbáljuk megnyerni az egész hallgatóságot, majd röviden megcélizzuk a célcsoportot is.

13. Röviden – mondtam – mert hangsúlyozni kell, hogy **a kommunikációban a kevesebb, mindig több.** Tehát fogalmazzunk „röviden de velősen”.

14. A rövidség azonban nem mehet az érthetőség, pontosabban a befogadás rovására. Ezért szükséges a fő érveinket nem egyszer, de többször is megismételni. Ennek egyik megjelenítése a nyilvános előadók számára szolgáló tanítás, amely megkívánja, hogy: beszédünk bevezetőjében mondjuk el miről fogunk beszélni, a fő részben mondjuk el azt, amiről beszélünk és a befejező részben megint mondjuk el, hogy miről is beszéltünk. Mondandónk így ragad.

15. Végül, felhívnám a figyelmet egy gyakran előforduló hibára. Nagyon óvatossan bánjunk a történelmi analógiákkal, példázatokkal. Ha nem választjuk meg őket jól, megtörténhet az, hogy új vita képződik arról, amit csak illusztrációnak szántunk és elmegyünk egy olyan irányba, ami meddővé teszi részvételünket.

Természetesen használhatunk akárhányat vagy az összes fenti taktikai elemet, a legfontosabb mégis az, hogy **az álláspont, amit képviselünk, legyen erkölcsileg, intellektuálisan és politikailag is méltó az erőfeszítésünkhöz.** Bár az igazság és a jó ügye mellett érvelni nem mindig garantál sikert, jó ha tudjuk, hogy mi, amikor fellépünk, a dolgoknak ezt az oldalát próbáljuk képviselni.

Ámon Antal

A Sértő idézetek könyvéből (Jonathon Green, 1996)

Lady Nancy Astor: Ha én a maga felesége volnék, mérget tennék a kávéjába.

Churchill válasza: Ha én a maga férje lennék, meg is innám.

George Bernard Shaw drámaíró meghívja Churchillt az új darabja bemutatójára: Hozzon magával egy barátot is, ha van Önnek olyan.

Churchill válasza: Most nem tudok menni. De kérem, küldjön jegyet a második előadásra, ha egyáltalán lesz olyan.

Ügyfélfogadás

Tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának szerdai ügyfélfogadása és a könyvkölcsönzés júliusban és augusztusban szünetel. Legközelebb szeptember első szerdáján, 2-án, a szokásos összejövetelünkön várjuk az érdeklődőket székhelyünkön: Budapesten, a 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155. szám alatt.

Kistarcsa 1957

Szunnyad a tábor, éji sötétben,
Feltör egy sóhaj, fújja a szél.
Szállnak az álmok égi szekéren,
Alszol-e drágám agyad ölén?

Álomba ringat a büvteli éjjel,
Szívemben fájón pezsdül a vér.
Kék szemed csillog, mennyei fénnel,
Ajkadnak édes, halk szava kél.

Börtönök mélyén jót tesz az álom,
Szünteti kínom hallgatag éj.
Nyugtató csendjét vágyva kívánom,
Sóhajom hozzád fújja a szél

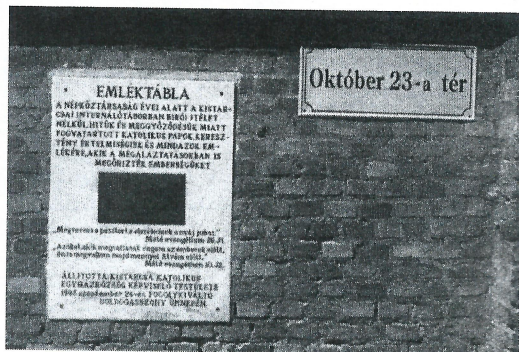
Turán Sándor

Kistarcsa, 1957. május 5.

E költeményt Turán Sándor, a hagyományörzők tagja bocsájtotta rendelkezésünkre. Olvasóink nevében is köszönjük, hogy versének közlését engedélyezte.

Kistarcsai internálótábor

(1949-1953)

A Buda-déli internálótábor foglyait 1949 tavaszán átköltöztették Kistarcsára, amely ettől az időtől vált központi internáló- és gyűjtőtáborrá. Az Államvédelmi Hatóság 1950. május 5-én elfoglalta a tábort; minden ablakot bemeszeltek, a „szabad” mozgást pedig betiltották a tábor területén. Kistarcsán az öt férfi és egy női „ezred” létszáma 2–3000 fő között mozgott. Ágyak hiányában a fogvatartottak a földön, matracokon vagy pokrócokon aludtak, egy személyre mindössze ötven-hatvan centiméter jutott. A parancsnoksági épület mellett állt a régi ütött-kopott fogdaépület.

Forrás: www.munkataborok.hu

Tisztújítás a POFOSZ-ban

A Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSZ) 2015. május 14-én tartotta tisztújító küldöttgyűlését a MOM Művelődési Székház Kupolatermében.

A meghívott, szavazásra jogosult küldöttek száma	166 fő
Ebből megjelent és regisztrált a gyűlés előtt	143 fő
A kiosztott szavazólapokból beérkezett	138 db

Tisztújító küldöttgyűlést négyévente kell tartani.

A következő tisztségviselőket választották meg:

A POFOSZ országos elnöke:	Lengyel János	112 szavazat
Gazdasági elnökhelyettes:	Németh Árpádné	120 szavazat
Humánpolitikai elnökhelyettes:	D. Szűcs Lászlóné	80 szavazat
Kitüntetési elnökhelyettes:	Forgács János	121 szavazat
Szervezési elnökhelyettes:	Szatmáry László	100 szavazat
A Felügyelő Bizottság elnöke:	Dégi András	95 szavazat
Az Országos Etikai Bizottság elnöke:	Lévai István	91 szavazat
A Számvizsgáló Bizottság elnöke:	Palla László	101 szavazat

Zárásképp a gyűlés folyamán jelenlévő ügyvédasszony, Pászthoryné Dr. Tóth Mária megállapította, hogy a tisztújítás a törvényes keretek között zajlott le.

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományörző Tagozatának negyedéves hírlevele. Főszerkesztő: Ámon Antal.

Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917 Szerkesztő: Vasvári Éva. A szerkesztő bizottság további tagjai: Bodó Mónika, Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.

Tel: (1)789-1466, e-mail: pofosz@upcmail.hu Honlap: www.pofosz.info.hu